

Reisverslag India 7-23 januari 2008

Dit is India:

Automobielverkoop in december 2007 steeg met 8% • De winst van Axis Bank ging in het 3^e kwartaal met 66% omhoog • Kingfisher Airlines gaat de wereldmarkt op • Mercedes C-klasse zal in India worden geproduceerd • General Motors' "Captiva" opent een automobiefabriek • Aantal mobiele telefoonabonnementen is in december gestegen van 105,4 miljoen tot 171,8 miljoen (+ 63%) • India's eerste miljopnairsbeurs zal spoedig plaatsvinden • (The Hindu, 10 januari 2008)

Dit is óók India:

Eén miljoen kinderen sterven jaarlijks binnen vier weken na hun geboorte • In 2006 werd het aantal sterfgevallen onder kinderen tot een leeftijd van vijf jaar getaxeerd op 7,6 miljoen • Wereldwijd zijn 25% van alle kinderen ondervoed; in India is dit cijfer 43% • Ongeveer 55 miljoen kinderen beneden vijf jaar – ofwel 1/3e van alle kinderen met ondergewicht ter wereld – leven in India. • (Deccan Chronicle, 23 januari 2008)

Extreme armoede is de meest vérgaande vorm van armoede, waarin mensen geen toegang hebben tot de meest essentiële basisvoorzieningen om te overleven, zoals voedsel, water, kleding, onderwijs en verzorging. Om de omvang van deze groep wereldwijd te determineren heeft de Wereldbank extreme armoede op een inkomen van US\$ 1 per dag (€ 0,70) of minder vastgesteld. Zij taxeert dat wereldwijd 1,1 miljard mensen (17% van de wereldbevolking) aan deze definitie voldoen. In India is dit percentage 30%, ofwel 300 miljoen mensen. Zij leven vooral in de landelijke- en onontwikkelde gebieden, **en dat zijn precies de streken waar wij ons op richten.**

Dit is het verslag van onze 11^e reis naar India sedert 1999. Onze werkzaamheden in India zijn geografisch geconcentreerd in Andhra Pradesh (AP, zeven maal de omvang van Nederland, 76 miljoen inwoners) en Orissa (OR, vier maal Nederland, 36 miljoen mensen), en kunnen worden onderverdeeld in vier projecten:

- Het Mighty Fortress Kindertehuis (TMF), Kannurupalem (AP)
- Remote Area van Andhra Pradesh (AP)
- Melaatsenkamp Indravati Colony (IC), Orissa (OR)
- Remote Area van Orissa (OR)

Zowel TMF als IC worden voornamelijk door derden ondersteund, voornamelijk vrienden, familie en ex-collega's. Hun aantal is ongeveer 25 personen. Beide projecten hebben een voornamelijk humanitair karakter, hoewel de leiding wordt gedreven door christelijke principes, en de verkondiging van het evangelie ons doel is. Toegang tot hulp en ondersteuning is niet afhankelijk van geloof of sekse. Beide projecten worden in het jaarverslag van stichting "De Vaste Burcht" separaat verantwoord. Voor verdere bijzonderheden verwijzen wij naar het jaarverslag.

Onze projecten in beide Remote Area's kunnen het beste worden gekarakteriseerd als zendingsprojecten. Hiervoor bestaat nauwelijks support van derden, op een incidentele uitzondering na.

• **Kindertehuis "The Mighty Fortress", Kannurupalem, AP**

We zijn ons kindertehuis ongeveer acht jaar geleden begonnen, en hebben in de beginjaren sterk uitgebreid. Momenteel hebben we de zorg over 40 kinderen, waarvan er op dit moment 22 vier jaar of langer bij ons wonen. Een overzicht maken vanaf het begin heeft geen zin, omdat we toen slechts enkele kinderen hadden. Aangezien we geen weeshuis zijn maar een kindertehuis, ligt de "omzetsnelheid" van kinderen hoger dan in een kindertehuis. We beschouwen een uitstroombestand van 10-15% als niet ongewoon, maar daaraan gerelateerd is 2007 een slecht jaar met een uitstroom van dertien kinderen, ofwel het dubbele percentage van wat gebruikelijk is. We hebben dit punt uitvoerig besproken met onze

manager, Koti Paradeshi (**foto boven**), die erg ongelukkig was met deze uitkomst. 'Als we kinderen opnemen in ons tehuis, spreken we met de verzorgers er altijd over dat het voor de ontwikkeling van het kind goed is als het voor een langere periode – bij voorkeur de hele tijd – bij ons blijft. We laten ze een document ondertekenen waarin staat dat ze de beweegredenen begrepen hebben, en ze tekenen ook nog eens voor vergoeding van de kosten als ze het kind voortijdig terugnemen – overigens komt van enige betaling nooit iets terecht.' We hebben met een culminatie van terugnemingen te maken, die niets met de kwaliteit van ons tehuis te maken heeft. TMF children's home heeft een uitstekende reputatie, en er staan veel kinderen te dringen om opgenomen te worden.

De uitgaven om een kind te onderhouden (inclusief de kosten van de staf, exclusief de kosten van de school en de onderwijzers) bedragen ongeveer € 25 per maand. Wij spraken een manager van een groter kindertehuis (110 kinderen, lagere overhead), en die gaat uit van € 28 per kind per maand. We hebben besloten de salarissen van ons personeel te verhogen (is reeds meegenomen in de kosten per kind) omdat we niet misbruik willen maken van de grote werkloosheid in dit gebied, en een redelijk inkomen willen verstrekken. Het minimum salaris dat wij betaalden bedroeg € 45. Een veelbelovende onderwijzeres is Victoria Rani Koti, de dochter van Koti. Ze verdient het minst van alle onderwijzers, en werkt het hardst (s avonds huiswerkbegeleiding). Haar kennis van de Engelse taal is gebrekkig en uitsluitend passief, zodat we nauwelijks met haar kunnen communiceren. We hebben haar in 2009 een sprong in het salaris naar het niveau van de andere onderwijzers beloofd en een bonus van \$ 250 onder voorwaarde, dat ze dan vloeiend Engels spreekt.

We hebben extra geïnvesteerd in ons tehuis. Het gehele gebouw is opnieuw geschilderd (€ 800), we moeten een aantal fietsen kopen voor de kinderen en er moet een nieuwe kunststof watertank worden aangeschaft. Voorts voorzien we serieuze problemen met de elektriciteitsmaatschappij. We hebben hoogspanning nodig om de pomp van onze bron te laten lopen, en kregen dat tot dusver tegen een verlaagd tarief, omdat het water ook wordt gebruikt voor irrigatie. Vorig jaar werd het gebied geteisterd door zondvloedachtige regens, en de maatschappij besloot de elektriciteit af te sluiten. Er was immers geen water meer nodig voor irrigatiedoeleinden. Koti heeft hier tegen geprotesteerd met als argument dat hij het water ook nodig heeft voor het tehuis. De elektriciteit werd daarop weer aangesloten, maar in plaats van maandelijkse afrekeningen van enkele euro's moet hij nu € 200 per maand betalen. Koti heeft nog niets betaald, en is in beroep gegaan. Het gebruik van onze generator heeft geen zin, aangezien de capaciteit te gering is.

De eetzaal is voor ons nog steeds een nachtmerrie (**foto boven**). In het begin was de aanname dat het kon worden gebouwd voor ongeveer \$ 6.000, maar daar kwamen later prijsverhogingen bij, zodat we twee maal extra hebben moeten betalen. Koti heeft in zijn wijsheid besloten het gebouw uit te breiden 'in het belang van de kinderen', maar zonder mij erover te raadplegen. Aangezien hij dit zelf heeft besloten hebben wij hem voorgesteld de kosten zelf te dragen, waartoe hij natuurlijk niet in staat is. Het bedrag dat nog eens nodig is om de muren te plaatsen en het houtwerk aan te brengen wordt op nog eens € 4.500 geschat. Het geraamte staat er nu, en er is geen geld om het voorlopig af te bouwen. Hoewel hij onverstandig heeft gehandeld, zou het op lange termijn goed uit kunnen pakken. De weg die voor ons huis loopt bestaat uit één rijbaan; auto's moeten bij het passeren allebei de berm in. Binnen enkele jaren wordt hier echter een vierbaans autoweg aangelegd die een flink stuk van Koti's tuin – is eigendom van de overheid – wegneemt, zodat de auto's bijna door het huis zullen denderen. De enige optie tot uitbreiding is dan aan de achterzijde, in het gebouw dat we voorlopig laten staan zoals het is.

Onze speeltuin is bijna geheel weggeroest. Hij zag er mooi en stevig uit, maar de kwaliteit ijzer - geen staal – was abominabel. Een supporter heeft twee jaar geleden al aangeboden een nieuwe speeltuin te installeren, maar Koti kan niemand vinden die hem in de gewenste kwaliteit staal kan opleveren

Hoe staat het met onze school

Hoewel we de uitstroom van kinderen uit ons tehuis ernstig betreuen, kan met tevredenheid worden vastgesteld dat van de dorpskinderen die we de laatste 18 maanden hebben aangenomen – ongeveer 60 – er *niemand* is teruggenomen door de ouders.

Het schoolsysteem in India is op Engelse leest geschoeid. Klas 1-5 is de primary school, 6-7 upper primary, 8-10 high school, 11-12 intermediate (kwalificatie tot onderwijzer), 13-15 post graduate (inclusief Bachelor of Education), dat de weg opent tot het leraarschap op de high school.. Onze school heeft een tijdelijke erkenning als 'English and Telugu Medium School' (**foto volgende pagina**). Dit is belangrijk, omdat het de enige school is met die kwalificatie in een omtrek van 25 kilometer (de dichtstbijzijnde staat in Anakapalle). Het is een tijdelijke erkenning, omdat er één aspect ontbreekt

voor een definitieve erkenning: het minimum aantal van 140 kinderen. We hebben er nu ongeveer 100, maar te beginnen met het nieuwe schooljaar (juni 2008) zullen we er minimaal 140 hebben. In het afgelopen jaar zijn alle kinderen die upper-primary examens hebben afgelegd (geëxamineerd in een

andere school met toezicht van een staatscommissie) geslaagd. Koti heeft een nieuwe schoolbus gekocht (22 plaatsen, € 15.000). Het geld was afkomstig uit een pensioenpotje van Elizabeth, die als vroedvrouw in dit gebied een zeer behoorlijk inkomen heeft (€ 225), en een lening die ze in vier jaar moeten terugbetalen. Wij waren het niet eens met de aanschaf van de bus (foto), met als argument dat de ouders zelf ook een verantwoordelijkheid hebben om de kinderen op een of andere manier op school te krijgen.

Koti nam zijn verantwoordelijkheid, en in plaats van geld te vragen heeft hij met zijn bescheiden middelen de bus aangeschaft. Op deze wijze wordt het aantal benodigde kinderen in juni 2008 bereikt. Koti rekent een busvergoeding van 55-70 eurocent per maand

per kind. De ouders zijn niet in staat meer te betalen. Wij onderwijzen onze kinderen nu tot en met de 9^e klas, en hebben daarom nog geen kwalificatie als high school; de 10^e klas begint immers pas dit

jaar. Totdat de erkenning er is, worden de kinderen elk jaar extern geëxamineerd. Als de erkenning er eenmaal is, volstaat een examen aan het einde van het tiende jaar. Het salaris dat de overheid betaalt voor onderwijzers is ongeveer € 70 per maand, oplopend tot € 80-110 per maand voor beter gekwalificeerde onderwijzers. Om onderwijzer te worden op een openbare school heb je een onderwijsbevoegdheid nodig, die vele onderwijzers zich niet kunnen permitteren. De kosten voor de hieraan verbonden studie bedragen ongeveer één lakh (Rs. 100.000 ofwel € 1.800). Bovendien is er onvoldoende werk te vinden voor alle onderwijzers met bevoegdheid. Daarom onderwijzen sommige onderwijzers op privé-scholen, zoals die van ons. De overigen hebben geen onderwijsbevoegdheid, hetgeen niet automatisch betekent dat zij minder goed functioneren dan degenen met bevoegdheid. Zij geven les op privé-scholen die in India zeer populair zijn, omdat de openbare scholen een ronduit slechte reputatie genieten. Het komt voor dat een onderwijzer eenmaal per maand op school komt om de lessen die hij in de afgelopen maand heeft gegeven, af te laten tekenen – niet één, dus.

De wijze waarop de school wordt gerund is in ons land ondenkbaar. De kinderen zitten op bankjes zonder tafels, of in kleermakerszit op de vloer, en met de boeken op schoot. Omdat de eetzaal met de bijbehorende ruimtes nog niet gereed is, zitten sommige klassen in de open lucht, hoewel er een dak boven hun hoofd is. We hebben een goede indruk van de onderwijzers en de schooldiscipline, maar we hebben onze teleurstelling uitgesproken over de onderwijzeres die Engels geeft in de zesde klas en daarboven. De passieve kennis van het Engels is aanvaardbaar tot goed, zelfs in de laagste klassen. We hebben hun leerboeken gezien en hun oefeningen, maar de taal wordt op een zeer passieve wijze geleerd, wat betekent dat de kinderen begrijpen wat je zegt, maar ze zijn nauwelijks in staat verbaal te reageren. We hebben aan Koti duidelijk gemaakt dat in deze landelijke omgeving de belangrijkste meerwaarde van onze school ligt in het actief beheersen van de Engelse taal. As je dat niet kunt, kun je een acceptabele baan in de stad wel vergeten. We spraken met een hotelportier in Visakhapatnam die € 70 per maand verdient (gezin van vier personen), enkel en alleen omdat hij Engels spreekt. Het probleem is, dat de leraar die wij zoeken niet alleen veel geld kost, maar – belangrijker – zij kunnen alleen worden gevonden in grote steden als Visakhapatnam (60 kilometer afstand). Zij hebben geen enkele interesse om dagelijks drie uur te reizen om in een achtergebleven gebied les te geven. We hebben er bij Koti op aangedrongen om het zoeken naar een goede leraar niet op te geven, en dat de honorering van secundaire betekenis is. Ter vergelijking: onze onderwijzers zonder bevoegdheid verdienen € 50, met bevoegdheid € 70 en de leraar Engels € 90.

Sociaal programma in – en om het dorp.

Eenmaal per week verstrekken we verse waterbuffelmelk aan 30 ondervoede kinderen in Kannurupalem, en 100 in Burugupalem, een nabijgelegen dorp dat lijdt onder extreme armoede. Veel hulp is hier nodig, en de dorpingen hebben me gevraagd om hun bejaarden en invaliden te helpen. Helaas zijn onze middelen niet toereikend om alle nood te lenigen die we tegenkomen. We betalen een kleine tegemoetkoming aan 30 gepensioneerden in Kannurupalem, verstrekken tweemaal per maand een maaltijd aan de allerarmsten, we hebben een naaischool met 11 trapnaaimachines en een naailerares **(foto; 2^e links)**. Hoewel een video- en fotoverslag op onze web site te zien is, realiseren wij ons dat de beelden niet

veel zullen afwijken van die, opgenomen in de vorige jaren. Echter, het maken van een onmiskenbaar positieve invloed op de levensomstandigheden van honderden mensen geeft ons veel voldoening, en u hopelijk ook!

• **Remote area, Andhra Pradesh**

Niet verder dan 25 kilometer van ons kindertehuis ligt de stad Narsipatnam, een zeer arme stad met ongeveer 30.000 inwoners. Deze stad ligt aan de rand van de Remote Area in Andhra Pradesh, die overloopt in de Remote Area van Orissa. Het gebied strekt zich over honderden kilometers uit, in oppervlakte ongeveer 2 – 3 maal Nederland. Dit is het gebied waar de Naxalls (of Naxlite's), een hardline communistisch terroristenleger bijzonder actief is. In de periode van ons verblijf zijn 50 kerken en honderden huizen in vlammen opgegaan, en vele voorgangers zijn gemolesteerd. Alleen al in 2006 werden ongeveer 750 mensen vermoord. De Naxals zijn vastbesloten elke verandering in hun gemeenschap te torpederen, reden waarom het Christendom wordt geboycot. Het Indiase leger heeft nauwelijks macht in dit gebied, omdat het te groot en te ontoegankelijk is. Soms worden politieposten aangevallen, in brand gestoken en de agenten vermoord.

Wij zijn actief in een gedeelte van deze Remote Area, en bedekken hier een gebied van 10.000-15.000km². Ongeveer 175 pastors werken in dit gebied. Enkelen werken onafhankelijk, anderen behoren tot kleine groepjes die worden ondersteund door Indiase- en buitenlandse kerken. Onze groep voorgangers vormt hier de grootste organisatie.

Sedert 2002 geven wij hen een bescheiden inkomen (€ 18 per maand; de twee leiders € 100). Naast dit inkomen hebben ze enige Rupees inkomen uit collecten, meestal niet meer dan enkele euro's per maand. We hebben in het verleden voor ieder een fiets aangeschaft, en zijn in 2006 begonnen kerken te bouwen. Er was hier slecht één gemeente die over een gebouw beschikte; de rest komt samen onder een constructie van touwen die over enkele stokken zijn gespannen en waarop palmblederen worden gelegd. Op deze manier is er nog enige bescherming tegen de brandende zon, met in de zomer temperaturen die niet zelden oplopen tot 45°C. Op dit moment zijn zes kerken gebouwd, en zijn er drie in aanbouw.

De voorgangers die ons werk coördineren zijn Samuel Nalli en Vijay Kumar Arava. Samuel is drie dagen in de week onderweg in deze jungle, en bezoekt voorgangers, belegt vergaderingen en campagnes, is aanwezig bij trouwerijen en begrafenissen en help problemen op te lossen met de Naxalls. Het reizen op een motorfiets in dit gebied is niet zonder risico, zoals in de afgelopen twee jaar is gebleken. Tweemaal is een ernstig ongeluk gebeurd, waarbij

een motorfiets verloren ging, en de berijder enkele maanden was uitgeschakeld. Samuel is eens achterna gezeten door een tijger ...

Vaak is aan ons gevraagd om een auto ter beschikking te stellen. Het bijeen brengen van meerdere voorgangers op een plaats is nauwelijks mogelijk. Als de bijeenkomst meer dan drie personen omvat, moeten onze mensen verschillende keren de bergen in- en uitrijden. Ik heb opgemerkt dat het aanschaffen van een auto en de onderhouds- en verbruikskosten (€ 4.000 per jaar) het bouwprogramma zou kunnen vertragen. Beiden zeiden tegen mij, dat het kerkbouwprogramma absoluut voorrang verdiende, mijns inziens het enige juiste antwoord. We hebben daarop besloten een terreinwagen aan te schaffen, een 7-zits Mahindra Bolero (€ 12.000). We hebben overwogen een gebruikt exemplaar aan te

schaffen, maar ze hebben me overtuigd dat niet te doen. Gebruikte auto's zijn vrijwel allemaal onbetrouwbaar, omdat niemand een goede auto verkoopt. Je krijgt ook geen garantie, en bovendien zijn ze relatief duur. Dat is de reden dat we voor een nieuw voertuig hebben besloten. We zijn vier

dagen in dit gebied geweest. Gedurende twee dagen hebben we alle voorgangers uit de Remote Area – een gebied groter dan wij bestrijken – en Narsipatnam uitgenodigd voor een tweedaagse voorgangersconferentie (**foto vorige pagina**), die werd geleid door onze Amerikaans vriend Bob Bernard, professor van North Central University in Minneapolis. We hebben gezorgd voor voedsel en slaapaccommodatie voor de ongeveer 250 aanwezigen. Na de dagprogramma's werden twee dorpscampagnes georganiseerd, waarop enkele honderden mensen zijn afgekomen (**foto boven**).

Tijdens de resterende twee dagen zijn we de binnenlanden ingegaan om dorpjes te bezoeken, de bevolking toe

te spreken en enkele van de gebouwde kerkgebouwtjes te bekijken. Ook waren we enkele malen getuige van een doopdienst. Aan het einde van de eerste dag zouden we nóg een doopdienst bijwonen – in de eerste twee werden resp. 15 en 9 mensen gedoopt – maar we hadden een ernstige vertraging, en arriveerden twee uur te laat. Ergens, midden in het landschap, stond een groep van 150 mensen ons op te wachten: keurig gekleed, met bloemenslingers, dansend en folkloristische liederen zingend. Het bleek dat wij hun dorp niet konden bereiken. Dat lag achter een paar bergen, op acht kilometer afstand, en er ging geen weg naar toe. Je kon er zelfs met een (motor)fiets niet komen, zodat de dorpelingen ons tegemoet zijn gelopen. Het dorp heeft 500 inwoners, onder hen zijn 200 christen. Tijdens deze doopdienst werden 42 (!) mensen gedoopt (**foto boven**).

De volgende dag bezochten we onder andere Rolangi. Drie jaar geleden woonde in deze omgeving niet één enkele christen, en werden uitsluitend natuurgoden (hopen steen, een boom) aanbeden. Er was een afgodenpriester die door de geesten werd opgedragen om bepaalde rituelen uit te voeren teneinde boze invloeden uit het dorp te verwijderen. In enkele dagen tijd overleden vier inwoners uit het dorp dat met een bevolking van 120 inwoners ingrijpend kan worden genoemd. De priester is het dorp uitgejaagd, en de dorpsoudste wist

zich te herinneren dat jaren geleden een christen in het dorp had gewoond. Hij stuurde enkele dorpelingen op pad om hem op te sporen, en deze brachten het contact met Samuel Nalli tot stand. Hij is verschillende malen met zijn motorfiets daar op bezoek geweest om de bevolking de beginselen van het christendom uit te leggen, en de eerste die zich bekeerde was de dorpsoudste. Toen ik hem twee

jaar geleden bezocht stelde hij een stuk grond ter beschikking om een kerk te bouwen, en die kerk is nu gebouwd dank zij een bijdrage van Evangelische Zendingsgemeente "Menorah" te Apeldoorn **(foto's vorige pagina en hiernaast)**. Rolangi telt nu 35 christenen, en in de omliggende dorpen worden er nu ook enkele tientallen geteld. En dit alles geschiedde in slechts drie jaar! Dit is zending in zijn zuiverste vorm. Terwijl we in Rolangi waren vertelde de dorpsoudste dat de vorige dag de Naxalls hem hadden opgezocht en wilden weten wat er gaande was. Hij heeft niets gezegd over ons bezoek, maar je kunt er zeker van zijn dat ze vanuit de bergen ons met hun telescopen hebben gadeslagen. In dit gebied gaan we in totaal 20 kerken bouwen, waarvan er nu negen zijn voltooid / in aanbouw zijn. De kerkjes worden gebouwd

van baksteen met een houten dakconstructie, afgedekt met golfplaat, en de muren zijn wit gesausd. De binnenmaat is ongeveer 4,5x6,5m² (of een beetje groter, afhankelijk van de omvang van de gemeente). In zo'n kerk kunnen 100(!) mensen plaats nemen. Bedenk echter dat Indiërs slank en klein zijn, en ze zitten in kleermakerzit op de vloer, gezellig tegen elkaar aan. Om een kerk te bouwen heb je 48 - 60 zakken cement nodig (€ 5,50/zak), afhankelijk van de grootte van de kerk. Voorts vier ladingen stenen (€ 85/lading), transportkosten (€ 90/lading), 40 dakplaten (€ 9 per plaat), hout (€ 90) en arbeidsloon (€ 4,00/man/dag) De bouwtijd bedraagt ongeveer vier weken, zes arbeiders. Bedenk dat de arbeidsproductiviteit daar erg laag ligt. Alles bijeen variëren de bouwkosten tussen € 1.600 - € 2.000. Ons doel is het kerkbouwprogramma uiterlijk in 2010 te voltooien.

De kerken zullen niet worden ondergebracht bij onze lokale paraplu-organisatie ('Jesus Loves Interior Mission of India') maar zullen in eigendom worden overgedragen aan de lokale pastors. Dit om te voorkomen dat, mogelijk ooit eens in de toekomst, iemand zich machtig gaat voelen met zoveel kerken onder zijn hoede.

In 2008 zal Samuel een bijbelschool beginnen voor onze voorgangers. Deelname voor onze pastors is verplicht, maar *alle* voorgangers uit de Remote Area zijn uitgenodigd om deel te nemen. Wij zullen voor boeken en ander noodzakelijk lesmateriaal zorgen. Samuel zal onderwijzen (hij heeft een Bachelor of Theology opleiding), misschien met de hulp van andere gastdocenten.

Alles bijeen genomen zijn wij heel erg tevreden met de resultaten die zijn bereikt, en we zijn ons méér dan ooit bewust van de enorme zendingsimpact, hoe bescheiden ook van opzet. We zijn vast besloten om hier ons doel te volbrengen: het bereiken van zoveel mensen als mogelijk is met het evangelie van Jezus Christus.

• **Melaatsenkamp Indravati Colony, Nabarangpur, OR**

We zijn twee jaar geleden begonnen met onze hulpverlening aan de 53 melaatsen in Nabarangpur, waaronder 9 kinderen in de leeftijd van 0-9 jaar. Voor zover van toepassing, gaan alle kinderen naar school. Onze hulp heeft werkelijk een enorme verbetering teweeg gebracht in de leefomstandigheden van deze mensen. Eerst levend van afval en bananenschillen, nu voorzien van goed drinkwater, twee maaltijden per dag, kleding, dekens, zeep, wasmiddelen en kerosine. De melaatsen zijn nu verspreid over twee kampen - Indravati Colony en het 'Melaatsenziekenhuis' **(foto)**, dat dertig jaar geleden ooit eens een ziekenhuis was, maar in welks krochten de melaatsen nu leven. In 2007 hebben we een 15 meter diepe put laten graven (met de hand!) die

verstevigd is met betonnen ringen. Kosten: circa € 500,-. Ook hebben we het kookhok aangepast: het heeft nu een schoorsteen. Onze man ter plaatse – Saroj Takri – heeft een voorgangersechtbaar bereid gevonden om vrijwillig (!) in het naastgelegen bedelaarskamp te gaan wonen, niet alleen voor de 150 bedelaarsgezinnen, maar om ook directer toezicht op ons melaatsenkamp te kunnen houden. Hij

behoort tot de groep van 26 voorgangers die wij in de Remote Area van Orissa ondersteunen, waarover later in dit rapport.

Het verhaal van deze man – Ruben – is nogal bizar. Hij behoorde tot de Hindoe religie, en bij een bezoek in de tempel werd hij aangevallen / beïnvloed door duivelse geesten, die hem vroegen om het bloed van zijn pasgeboren dochter. Hij sneed haar de hals door, en werd tot tien jaar celstraf veroordeeld. Twee maanden na zijn detentie bekeerde hij zich tot het christendom, en kreeg hij een droom dat hij na tien maanden zou worden vrijgelaten. Na een jaar gevangenisstraf werd hij inderdaad vrijgelaten, en tot op de dag van vandaag is onbekend waarom. Hij trad in contact met Saroj die hem de principes van het christendom nog eens uitlegde, en is nu een

van de beste junior pastors.

Hij heeft enige medische achtergrond en is in staat beter op de melaatsen te passen, omdat zij zich snel verwonden door het ontbreken van pijnprikkels. We zullen voor hem een medicijnkist aanschaffen met de dingen die je daar zoal nodig hebt. Soms moet hij naar het ziekenhuis met een van onze pupillen, en aangezien Saroj de enige onder al de voorgangers is die over een fiets beschikt, heeft hij zijn fiets afgestaan aan Ruben.

Het bedelaarskamp en het melaatsenkamp liggen naast elkaar. De bedelaars zijn blij dat het met hun burens nu zoveel beter gaat, maar zij zijn er nog steeds heel erg slecht aan toe. Wij hebben niet de middelen om hun lot te verbeteren, maar om afgunst te beperken hebben wij voor hen 300 dekens meegebracht; kosten € 400 **(foto)**

In 2007 schreven wij over Hanna, een vrouw van

ongeveer 50 jaar die niet alleen leed onder actieve melaatsheid, maar bovendien reeds 25 jaar totaal doof- en blind was. In een gebedsbijeenkomst heeft de Heer haar in een ogenblik genezen van haar melaatsheid, doofheid en blindheid. We wilden vaststellen of Hanna nog steeds in een goede gezondheid verkeert, en deden verschillende oefeningen met haar. Eén ding is zeker: ze hoort en ziet perfect, en de melaatsheid is genezen – zonder ingrijpen van welke arts dan ook **(foto)**.

We beschouwen het als een wonder dat met zo geringe investeringen (€ 14.000) 53 melaatsen een totaal ander toekomst hebben, we twee koks kunnen betalen plus onze coördinator. Zelden heeft zo'n bescheiden bedrag zo'n grote invloed gehad in mensenlevens.

Wat moet nog meer worden gedaan.

Vanaf volgend jaar zullen we de grasgedekte daken moeten vervangen door golfplaat. Dit jaar zouden we moeten beginnen met de bouw van 12 huizen om de melaatsen van het 'Leprosy Hospital' over te brengen naar ons kamp. Het vroegere stadsbestuur heeft de bestaande huisjes in ons kamp laten bouwen, maar het huidige stadsbestuur is niet genegen ons te helpen de situatie te reorganiseren. Zij willen de melaatsen afschepen met Rs. 1.000 (€ 18), onder voorwaarde dat ze tekenen voor de ontvangst van een woning. Zo handelende kan het stadsbestuur zich veroorloven de eerstkomende dertig jaar niet meer naar hen om te kijken. We hebben met een aannemer gesproken die bereid is de huizen te bouwen voor Rs. 36.000 (€ 720) per stuk. Bovendien moeten we een toiletgebouw plaatsen, want in het kamp – en in de wijde omgeving – is geen sanitaire voorziening. Nu is dat daar niets bijzonders, maar we willen toch enig gevoel van orde, netheid en waardigheid bijbrengen, vandaar ons verlangen. We hebben niet om een prijsopgave gevraagd, maar inclusief het uitgraven van een beerput achten wij deze hele zaak met € 1.000 toch wel beklonken.

- **Remote area , Orissa**

Hoewel we Nabarangpur sedert 2002 af en toe hebben bezocht, zijn we pas medio 2007 begonnen met een nieuwe bediening, die volledig los staat van het werk in het melaatsenkamp. Het is vrijwel identiek aan de steun aan onze voorgangers in de Remote Area van Andhra Pradesh.

Wij richten ons op het helpen van pastor Saroj en zijn 26 junior pastors om het evangelie te verbreiden in de heuvels en de bergen van de Remote Area van Orissa. Deze bergen liggen niet in de buurt van Nabarangpur (**foto hoofdstraat**) maar voorbij Koraput, op 70 kilometer afstand. Dit is werkelijk een enorm gebied, overlopend in de Remote Area van Andhra Pradesh. Hoe groot het gebied is waar hij werkt is mij niet duidelijk, maar het moet een groot gebied betreffen. Tot het moment dat we begonnen met onze hulp was er niemand die hen ondersteunde, en ze hadden dan ook geen inkomen. Nu betalen we ieder € 18 per maand. Jezus leerde ons het evangelie te prediken tot de eindigen der aarde; wij hebben het idee daar te zijn geweest. Om een idee te krijgen van het gebied zijn we op

bezoek gegaan in een van de afgelegen dorpjes in dat gebied (**foto**). We verlieten met onze bus de hoofdweg – om eerlijk te zijn niet *echt* een hoofdweg! - van Nabarangpur naar Visakhapatnam (300km; zes uur rijden) om twee uur later aan te komen in een dorp met zeven honderd inwoners.

Ongeveer 120 van hen waren Christenen. Hoewel erg afgelegen, had ik niet de indruk dat deze mensen leden onder grote armoede. Ze gingen bij voorbeeld goed gekleed. Dit was de enige van al de dorpen waar de voorganger over een kerkgebouw beschikte. Al de andere gemeenten komen bijeen onder palmladeren om nog enigermate bescherming te hebben tegen de zon. De pastors konden zich moeilijk verplaatsen, omdat alleen Saroj over een fiets beschikte, die hij

bovendien heeft weggegeven aan vrijwilliger Ruben in het bedelaarskamp. We hebben ter plekke fietsen gekocht (€ 1.040 voor 26 stuks, **foto**), geholpen met een gift door NDM, Minneapolis, USA. We hebben met de pastors gesproken over de plannen voor de naaste toekomst. Om te beginnen starten we ook hier met een voorgangersopleiding, waar iedereen aan mee moet doen. Wij zullen onderwijsmateriaal ter beschikking stellen, en de cursussen zullen worden gegeven door Saroj: drie dagen per week, en half jaar lang. Voorts zullen we ook voor hen kerkjes bouwen, waarbij we de hoop hebben dat ze iets goedkoper zullen zijn dan in Andhra Pradesh. Alles bijeen bouwen we dan 47 kerken in de Remote Area van Orissa en Andhra Pradesh, en ons doel is ze te bouwen voor het einde van 2010. We hebben twee partners die de – gedeeltelijke – kosten van twee kerken voor hun rekening hebben genomen. Alles bijeen genomen zijn we erg blij met dat wat we hebben gezien. We zullen doorgaan met wat onze hand vindt te doen in dit deel van India, en we zijn dankbaar voor de hulp en ondersteuning die wij van vrienden, ex-collegae en familieleden ontvangen. Video's (Engels en Nederlands) en meer dan 200 foto's kunnen worden bekeken op www.devasteburcht.com Wilt u het jaarverslag ontvangen? Zend een email naar info@devasteburcht.nl Dit rapport is ook beschikbaar in het Engels.

